

mørke Trægrupper Skæret fra selve den fuldt oplyste Villa. Det hele Syn var i den stille Aften af en egen fantastisk Virkning og mindede om et straalende Fepalads.

I det samme kom han til at huske paa, at han jo havde haft i Sinde at opsøge Nanny og hendes Kavalier derude i Haven. Han havde virkelig ganske glemt det, havde overhovedet ikke haft nogen af dem i Tankerne den sidste halve Time, hvorover han følte sig meget tilfreds. »Lad ham, i Guds Navn, beholde hende!« sagde han til sig selv og tog med disse Ord uigenkaldelig Afsked med Nanny og med Elskovseventyret i det hele taget. Herude, Ansigt til Ansigt med Uendeligheden, blev Erindringen om, hvad der for et Par Timer siden forefaldt imellem dem, ham ligefrem modbydelig.

Naa — tænkte han videre, idet han endelig løsrev sig og fortsatte sin Gang — der vilde ogsaa næppe foreløbig blive levnet ham Tid til den Slags Adspredelse. Der skulde nu tages fat med *full steam*! Der maatte ganske rigtig smeddes, mens Jernet glødede . . . Straks den næste Formiddag vilde han søge Obersten. Han kunde nu gøre det, uden paa nogen Maade at føle sig trykket deraf. Efter den indirekte Hilsen, Obersten havde sendt ham, var der ikke længer noget ydmygende deri. I Grunden var han ganske rørt over den gamle